

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по
неділжх і святах.

БУЖОВИНА

Редакция і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата
10 зр.

Старі й молоді Волохи.

(На тобі, небоже, що мені не гоже!)

Германштадська волошка Tribuna займає ся від довшого часу політичними відносинами Буковини і поміщає дописи з нашого краю. Buk. Post каже, що в дотичних статях Tribuna багато правди, але й багато фальшивого. І не тільки фальшивого, але просто Геростратського.

Чому? Бо Tribuna і її дописувателі добачують на Буковині старих і молодих Волохів, з старими не годять ся, приписують їм багато гріхів, а молодих беруть в оборону і сподівають ся по них енергічнійшій роботі на будуче. До них, каже, належить будучність; між ними вже знаходять ся люди, відповідні і на провідників народу.

Бар. Мустаца на таку „ересь“ згодити ся не може; его болить серце за старих, котрих Tribuna назвала кенскими патріотами, він би рад, аби не було у волошкх народі на Буковині ніяких старих і молодих, зацфанців і поступовців, лише всі такі, як він сам. Бо чим же старі Волохи на Буковині провинили ся? — питає ся Buk. Post.

І відповідає собі: „Старі працювали довгі літа в поті чола над піднесенем волошконого народу — і то в такі часи, коли гріхом було признавати ся до Волохів. Молоді Волохи застали вже національну ідею розбуджену і розширену старими, з значним впливом на краєві справи, якого самі ніколи не були би роздобули... Якби на Буковині жили тільки самі Волохи, то ще би можна розуміти борбу поміж фронташами (старими), а молодими. Але так не є! І тому повинні Волохи, чи старі чи молоді, разом держати ся і згідно поступати, щоби не наптити собі шкоди, яка буде метити ся на внуках і правнуках. Бо й на що здала ся свар-

ня у власнім таборі? По що підносити деякі ріжничі в думках, котрі легко дали би ся полагити? По що рідних братів видавати на поталу ворогам, що завзято борють ся з волошкою народністю? Чи той, що нише статі в Tribuna, читав, що нише руска Бужовина і Buk. Rundschau про мнимий роздор в волошкх таборі? Коли читав, то як Волох хоч би і молодий, повинен був добре все розважити, заким почав борбу з старими, котрі також мають честь бути Волохами і хочуть остати ся такими. Сіяті роздор і невдоволене у ріднім народі то правдивий цинізм, гідний людей в роді Катіліни. Ворог, що нападає з фронту, далеко менше небезпечний, як ніби-приятель, що з отруєю і з затроеним кинжалом нападає нас з заду.“

Тому Buk. Post остерігає нарід перед всякими розділами та сварками у волошкх народі. І нише свою осторогу таким пророчим тоном, як би ніхто не знав Buk. Post і її редакторів, що в них сидить. Що між Волохами дальший розвій народний видвигає на верх молодих (зовсім подібно, як у галицких Поляків против панована шляхти повстали з часом ріжні партії молодих), се розвій зовсім природний і потрібний. Волошкі бояри занадто мало дбали і дбають о свій сільський люд, щоби се занедбуване его не розбудило у самих Волохів невдоволення. Справа стоїть так, що хоч як ми не маємо причини величати ся своїми рускими селянами, а проте сказати треба, що они більше свідомі і поступові, як волошкі селяни, котрі зовсім мало хісна мають з оіпки волошкх бояр, „працюючих в поті чола“ далеко більше над задержанем власти у своїх руках, як над добром народним. Молоді Волохи — все таки Волохи, а ніякі перекинчики; они в борбі зі своїми старими, мають на цілі добро свого народу, а не чужого. Тому нічого плакати над тим, як Buk. Post плаче, що авторитет старих Волохів паде, а роботу переймають молоді з новими планами і новою енергією.

Але коли читати отей наріканя Buk. Post на молодих, то трудно Русини здержати ся

від одной замітки, що нас обходить. Барон Мустаца накликає своїх земляків, аби держали ся разом. Думає би хто, що сей декламатор згоди має в собі на стілько почуття справедливости, щоби другому народови не робити того, що для свого вважає шкідливим. Та гірко помилив би ся той, хто би в політиці Мустаца і иньших фронтажів, уже покійних (як Морар) і ще живих, віднайшов отсей принцип справедливости. Самі молоді Волохи писали по газетах, що ті їх фронташі з цілою свідомістю і з катілінарским цинізмом постарали ся розбити Русинів, після приповідки: „На тобі, небоже, що мені не гоже!“ І то розбили нас не на старих і молодих (бо сего не вважаємо лихом), але з кількох народів руских, або безбарвних, поробили явних перекинчиків руских, післяли їх в бій против нас, дали їм окрему газету в руки, і самі затерли руки з радости, що штука вдала ся. Що-ж би сказав тепер Мустаца і ему подібні фронташі, як би молоді Волохи захотіли нараз бути Русинами?!... Але его почуте справедливости зовсім не обурює ся, коли сам причинає ся до того, аби з Русинів поробити Москалів!

Отсю візантійську роботу ми повинні все пам'ятати, коли хочемо дізнати ся, звідки у нас роздори беруть ся. Волохи мають інтерес в тім, аби нас розбивати. А ми що маємо думати про тих наших людей, що служать Волохам, і що маємо робити у себе дома?

УЛЬМАН.

(Новий директор правосл. реліг. фонду).

Іменоване Ульямана директором православного релігійного фонду виклигало в тутешній праці значні спори, чи сей поступок міністра рільництва гр. Ледебура розумний чи ні. Становище директора фонду, що має вартість 40

57)

ЗАЛІССА.

Повість
ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

Він поїхав до Львова з сестрою, котра хотіла спробувати в мясницї щастя.

Приїхали на дворець завчасу і ждали з годину. Але ось уже і надходила хвиля відїзду; по почекальнях повідомлено подорожних, що каса отворена. Славко вийшов з комнати і здивовав ся дуже, побачивши Заборовського коло каси. Сам не знав, що з собою почати. Але Заборовский побачив его і заціпив:

— А ви, пане Левіцкий, куди?

— Оттак троха в світ, жінки шукати! Вже крайній час! — зажартував собі Левіцкий.

Покупувалч білети. Левіцкий думав розлучити ся з Заборовским, але той здержав его і в сінях мав з ним таку тиху розмову.

— Пане Левіцкий, я вам маю щось сказати. Ви знаєте, що я вас дуже пова-

жаю. Але ви мені остатрими часами устроїли таку комедию, що я сам не знаю, як про неї і думати. Ви знаєте, яку?

— Яку?

— Адже ви мені різком збаламутили ч дівчичу!

— Я о то не старав ся; так якось само зложило ся...

— „Зложило ся!“ — повторив Заборовский. — Та я сам знаю, що дівчина не залюбить ся в тім, котрий їй не сподобає ся, але ви повинні були їй то з голови вибити.

— Я старав ся!

— Старав ся, старав ся! — сердив ся Заборовский.

— Що-ж я иньшого міг зробити?

— Гм... та се правда! Але чи ви думали, що моя донька для вас відповідна пара?

— Думає над тим.

— Ну і...

— Ну і видумав, що чому би мені панна Маня не до пари?

— Як же то ви думаєте? — обурив ся Заборовский.

— Думаю, що коли я чесний чоловік — а ви самі кажете, що мене дуже поважаєте — то ваша донька може бути для мене зовсім відповідна пара.

— Здурів хлопчиско! — не втерпів Заборовский.

— Не здурів, пане, — відповів Левіцкий, призначений до таких слів дідича, — бо з другої сторони я добре памятаю, що я незначний і бідний теолог, а ваша донька заможна.

— Так є, в тім сук! — potwierдив дідич. — Я би на ту женитьбу ніколи не пристав і моя жінка також ні. Я против вас, як чоловіка, не маю нічого, але ви і найменшою надією не дуріть ся, раджу вам.

— Не бійте ся, пане! Za wysokie progі па lisie nogi — чи так? — спитав Славко.

— Ет, не говорили бисьте! Я сам зробив дурницю, що перший раз з селянкою оженив ся, сам трохи не збанкрутував через свій ідеалізм — отже тепер дітий своїх на ту саму дорогу не пущу. Розумієте?

— Розумію.

мільонів, таке у нас важке, що справді нема чого дивувати ся тим спорам, які повстали з причини сего іменованя. Урядникам релігійного фонду пішло се іменоване по носі; они сподівали ся, що хтось з них стане директором. А тут нараз на становище з шестою рангою приходять „заграничний“ чоловік! Отже нарікають в Вук. Nachrichten, що таку гарну посаду забрав не автохтон, лише якийсь там лісничий (форстмайстер) гр. Турна. Інші тішать ся, що на ту посаду приходять практичний господар з великою практикою, а не якийсь бюрократ, що мав би слухати гарно міністрів, а зле господарити. — Далше йде спір о то, чи на таким становищі повинен бути правник (тому, що фонд має багато правних справ), чи господар і т. п. Ті, що на Ульмана дивлять ся кривим оком, то „старі“ Волохи або люди, що старають ся придобати ся численним урядникам релігійного фонду по цілм краю (може прийде більше передплатників!), але ті, що їм таки залежить на розумній господарці 40 мільонами, витають директора Ульмана більше прихильно або хоч не радять осуджувати его перед часом.

Кілько вже сама Буковина написала ся про той наш релігійний фонд, то з того цілу книгу зложив би! Звідки він взяв ся, в чіх руках опинив ся, хто з него має найбільші зиски, як ним господарують, кому виарендують маєтки тепер, а кому повинні на будуче — все те розбирали ми не раз і не десять разів. І будемо так довго своїм людям роз'яснювати сю справу, поки не настане час, що край, а головне селяни — ті, що тепер утікають за море, — будуть мати користь з того фонду. На тім фондї опирають тепер Волохи свою силу — як би не було его, Волохи так би носили до гори не дерли; але той фонд не сьміє на будуче бути дійною короною для одного волоського православногo народу; він мусить ставати на поміч і Русинам, котрих діти також на него склали ся. Той фонд може і мусить поратувати цілий край в нужді его, тому й ніколи не буде за мало розмов про него.

Що ним доси зле господарували, ми то чули і писали не раз. Посли Стефанович і Василько потвердили се торік в радї державній. Хоч той фонд не належить до справ ради державної, але таки наслідок промов згаданих послів був такий, що міністер рільництва вибрав ся сам на Буковину подивити ся, який ту лад. Наякала та візита дотеперішних господарів і они повели міністра сюди-туди по що найліпших господарствах та лісах, так що міністер, який мудрий прийїхав, такий і відїхав. Від того 40 мільонів зр. фонду не принесло більше проценту, як лиш 1% — так, як було доси.

Та, видно, одно пересвідчене таки вивіз гр. Ледебур з Буковини, а то таке, що треба

бюрократ-директора заступити господарем. Не треба бути аж міністром, щоби на таку просту а розумну думку прийти. Доси було н. пр. так, що дирекція старала ся від посесорів видобути як найбільшу платню. Посесори платили, але нищили маєток фонду немилосерно. Друга річ: такий фонд повинен бути для наших селян бодай учителем розумної господарки. Тимчасом і тим не був. Одним словом „Німці“ пишуть і пишуть, а люди ледви дишуть. З таким бюрократичним ладом настала пора зірвати.

Як би новому директорови Ульманови повело ся господарувати фондом в дуєі знаної промови посла Стефановича і бажаня населеня краювого так, щоб з фонду не посесори збивали маєтки, лише ціле населене мало користь, то за се кожний прихильник народу подякував би ему. А чи так стане ся, годї знати і лише по практичнім господарі в тім випадку можна більше сподівати ся, як по бюрократі.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 22-го мая 1897.

З почти. Слухач прав Мартин Турнянський іменованій почтовим практикантом для черновецького округу. — Міністерство торговлі іменувало тутешнього адюкта будівництва Генрика Вірфеля інженером; тутешній інженер Йосиф Цика перенесений до Праги а інженер Антін Цінок з Мостару до Чернівців.

В державній школі промисловій в Чернівцях було записаних 297 учеників на курсах фахового ремесла. Після народности було 191 Німців (між ними 133 жидів), 39 Волохів, 34 Русинів, 32 Поляків, 1 Москаль. З того видно, що найбільше жиди користають з тої школи. Для них заведений там викладовий німецький язик, тому можуть більше учащати до тої школи та робити ліпші поступки. Се велика кривда для молодих ремісників — так руских як волоських, бо німецька викладова мова спинає їм приступдо тої школи. Чи жид, чи Німець, що живе в нашім краю, мусить прецьві доконче приучити ся хоть одної краювої мови. Тому повинні завести в промисловій школі виклади на обох краювих мовах, щоби чужинці вчили ся краювих бесід, а тубильці Русини та Волохи могли виробити свій стан ремісничий. Тепер стає ремесло мовби монополем в руках иньших народностей, а Русини і Волохови зістає ся тільки плуг і борона. А через те дїлять люди землю з кожним поколінням і сходять на чим раз більшу біду. Через те заострюють ся також національні ріжницї.

Промислова школа повинна отворити сільському населеню дорогу до міста, дати ему можливість вивести дітїй на ремісників а тогди не була би потрібна еміґрація за море, бо молоде покоління еміґрувало би — до міста, до ремесла.

Яка се рівноправність? Адреса більшости в радї державній жадає рівноправности для народностей в поодиноких краях австрійської корони. Але з того можуть бути задоволені хіба лиш Чехи та Поляки, що вже досить сильні та захопили гегемонію в своїм краю. Для слабших народів остала би ся рівноправність — тільки на папери. З Відня пишуть до Дьла, що три рускі послы з лївиці при розправах в повній палаті над тою адресою піднесуть з цілм натиском справу подїлу Галичини на дві національні території. Се одинока хвиля і крайній час, коли чим-раз сильнійше підносять ся голоси за федеративним устроєм Австрії. Для нас автономія Галичини яко такої була би тепер чистою руїною. А чи у нас в Буковині було би ліпше для нас Русинів, колиб організація держави змінила ся в дуєі адреси більшости? Ми так само не можемо надїятися від теперішного сойму справедливости для потреб руского народа. Ми маємо надїю, що наш посол Винницький зазначить при тій дебаті також своє становище яко заступник руского буковинського народа.

Нове товариство в Чернівцях заложило ся „для прикрасеня християнського цвинтара“. Головою став бурмістр Кохановський, его заступником генеральний вікарій Рента а далше до видїлу належать крилошане Костецкий, Шмід, Каспрович і парох Фроніус. З тої нагоди піднесли тутешні жидівські газети закиди, що товариство не обняло прикраси жидівського окописка в програму своєї діяльности. Такі то наші Чернівці!

Справоздане посольске в Шубранци. Посол др. Стоцкий був вчера в неділю в Шубранци, щоби здати справу зі своєї діяльности в краювм соймі. Перед селом стрїтила черновецьких гостей сільска музика, а бандерия молодих парубків на конях супроводила їх аж на місце зборів. На зборах явило ся багато людей, жінок і молодїжи а з сусідних сїл прибули господарі з Валяви, з Мамаївців, з Рогізни та із Садагури; було також кількох учителів з околиці і то навіть з родинами. Всїх разом з триста осіб. На зборах обговорювали неодну важну справу що стоїть в звязи з краювою господаркою, а дотичить справ громади Шубранця і взагалї нашої народної організації. Крім посла др. Стоцкого забирав голос др. Дутчак з Чернівців та господарі Меленка з Рогізни і Гришук зі Садагури, Козак і и. По зборах тамошна панї добродїйка, що прислухувала ся весь час нарадам народу, запросила черновецьких гостей до себе на приходство. Але

— Ліпше останьмо ся добрими приятелями.

— Радо на се годжу ся.

На перонї задзвонили в друге. Оба розлучили ся. Заборовский усїв у віз другої кляси, Левіцкий з Наталкою до третьої кляси і поїхали до Львова.

В передїлі Левіцкого численні подорожні — від часу до часу здивовано зглядали ся на него; їх певно дивувало, чому він до нікого не хотїв відзивати ся, навіть до сестри мало що говорив.

XXIV.

Наталку примістив Славко у Дороша і сам замешкав у него на два дні, поки перенїс ся на пресвітерку до сьв. Юра. У Дороша застав Славко недостаток. Нічо дивного; платня Дороша не вистарчала на дороге львівське жите. Хоч він і его жінка старали ся свої злидні закрити перед гостями, але Славко не потребував довго розглядати ся по двох тісних бідних комнатках, не потребував нічого випитувати ся у шваґра і сестри, Зонї, щоби знати, як

жиють. Бути може, думав він собі, що молоденьке подруже в тих перших місяцях спільного житя не відчуває своїх злиднів так, як він то відчуває; але-ж на таке бідне жите вязати ся з кимсь — то справді треба мати відвагу.

Дороші приймали гостей дуже сердечно; оправдували ся, що ще не загосподарили ся як треба, але мали певну надїю, що, чим далї, тим лучше буде їм поводити ся. Славко слухав їх оправданя і, хоч мав иньшу думку, але надїї їм не відбирав. Дивив ся на се подруже, як батько дивить ся на дитячі збитки. Нехай, думав собі, живуть у мріях, поки молоді. Вразило его лише, що Дороші і Наталка зовсім не противили ся тепер намірови его, висьвячувати ся безженним. Славкови мимоволї прийшло на думку, що всї в тім можуть мати свій рахунок; заболїло се его на хвилю, а там і роздумав, що дивувати ся їм годї. Зоня хотїла собі лиш зажартувати з брата і спитала ся раз его про Маню, чому не зміг еї „зловити“; брат відповів так отверто, що панна за ним, а родичі против него, що сестрі відїйшла охота дальше брати его

на глум. Ще й стали его всї потїшати: хто знає, казали, як ліпше; донька дїдича все-таки панї, привикла до иньшого житя, за сьвящеником з часом почула би ся нещасливою... Славко просив їх, аби ним не журили ся, і звів розмову на иньні справи.

Але сам про себе думав над тим, чи шукати тепер стрічі з Манею, чи таки не давати про себе знаку цілий місяць і аж по висьвяченю станути перед нею, забезпеченим від всяких мрій про сьлюбний вінець і перетїнь. Виїжджаючи до Львова, він не писав Манї нічого про свій намір; тепер же, у Львові, думав над тим, що мав би їй сказати, як би з нею стрїтив ся. Чи признати ся їй до всего чи ні? Чи розстроювати еї на цілий карнавал — тепер, коли она може як найлучше забавляє ся — чи мовчати? Рішив, що радше зовсім не шукати стрічі з нею.

Та знов прийшло ему на думку, що она, не знаючи нічого, готова посилати дальше листи до него в Залїсе, а там ще мати отворить їх — і виїде непотрібна неприємність. Ще не рішив ся, як би тому

в тім гостиннім домі не могли они довше задержатись, бо селяни просили і собіж на гостину. Там гостили Шубранецкі господарі всіх стороньских гостей і сіраки разом з сурдугами заїли дружно коло заставленого стола. Бесіди не умовкали. Селяни забирали слово раз пораз і порушали важні справи та закривали себе гарячими словами до спільної, витревалой праці. Одушевлені Шубранецкі гасди працювали гостей та випровадили їх знов з бандерією аж за село. Честь шубранецким громадянам, честь всім господарям що так хосенно ужили минувший недільний день!

Злива з градом навістила вчера Чернівці коло шестої години по полудни. На тротуарах лежав град густою верствою, величини дрібних ліскових горіхів а улицями копотіла вода, як гірські потоки. Та небавом виринуло сонце і засвітила чудесна подвійна дуга над цілим небосклоном. Град і злива щезли мов привид а місто знов заройло ся людьми жадними проходу і свіжого воздуха.

Хлопске весіле. Перед львівским судом присяглих ставав 17. мая 22-літний селянин з села Висока воля під Жовквою, назвищем Петро Ідакович, обжалований о вбите власного швагра Павдуна на весілю. Розуміє ся, все стало ся по пьяному, а було то ще в зимі 24-го лютого с. р. На весілю, а властиво на другий день по весілю Петрового брата Івана підчас забави, званої „крайне лороваю“ Петро Павдун підпив собі і давай виправляти чудасі; між иньшим грозив Іванови косяю і ножем. За Іваном обстав брат Петро і викинув швагруна до сінній а потім на подвірє, де почали оба борикати ся. Що ся дальше стало, не знати, досить, що Петро Ідакович зголосив ся на другий день до повітового суду в Жовкві і подав, що забив Павдуна. Оправдував ся, що швагер повалив его перший, а він зі своєї сторони, зірвавши ся, кинув ним до землі. Падаючи Павдун ударив головою о камінь так, що кров его зараз заляла. Ідакович затуляв відтак труп а перед порога хати під хлівець і там прикрив его гноєм. Опісля вернув до хати, і нікому ніч не мовлячи, гуляв якийсь час дуже весело, а відтак ляг на лаві спати. Доперва як на другий день нашли вбитого Павдуна, Петро пішов до суду до Жовкви. Огляди судові виказали крім розбитя чашки багаторан на лиці, грудях і раменах вбитого. Мав він також три зломані ребра, а обжаловане судове припускає, що й сокира мусіла бути в роботі, бо декотрі ушкодження вказують на удар обухом.

Судні присягли засудили Ідаковича на 3 роки тяжкої вязниці.

Ще дїнше, ніж в австрійській радї державній! З Мадриду телеграми донесли таку ко-

зарадити, як зовсім несподівано побачив Маню на улиці з тіткою.

Дороші, Наталка і Славко вибрали ся в гостину до тітки Горошиньского, в котрої жила торік Зоня. Ішли ринком, аж ту зі склепу вийшла Маня з тіткою. Славко єї зараз пізнав, майже несвідомо схопив за капелюх і поклонив ся. Она счудувала ся, почервоніла ся, склончила легко голову, сказала щось тітці, очевидно хотіла єї здержати, аби привитати ся з знакомими, але тітка на се не згодила ся. Сіла у повіз, що ждав на неї, мусіла й Маня сісти. Повіз затуркотів по каміню і відїхав.

„От, і добре!“ подумав собі Славко. „Тепер уже до Заліся не буде писати; знає, що я тут.“ Був рад, що так склало ся, і не ломив собі над тим голови, які відозріння могли повстати у Мані. Певно подумає собі, що я приїхав у гості до сестри — і більше нічого. А се і добре.

Та коли вечером вернули ся з гостини в тітки Горошиньского і Славко поклав ся спати разом з Дорошем в „сальонику“, то довго не міг заснути. Спершу балакав

ротку а хорошу звістку про засідане сенату з дня 21. мая: Міністер заграничних справ князь Тетвен вибив по лиці сенатора Комеса за остру критику політики міністра. Після сего подав ся Тетвен до димісії.

Для будови краєвого музею депутація, зложена з директора Ромсторфера, барона Мусташи і інсп. Ієонескула просила Преосвященного Митрополита о підмогу з релігійного буковиньского фонду православного. Митрополит обіцяв свою поміч для тої хосенної, краєвої інституції.

Вісна на Калічанці, передмістю Чернівців, ширить ся між дітьми чим раз сильнійше. Всі міські лікарі під проводом міського фізика др. Ремера старають ся застановити слабість. День в день щіплять там коло 200 дітти.

Зїзд австрійских лісників має відбути ся в Буковині в часі від 13 до 20 червня с. р. При тім відбудуть ся загальні збори австрійского товариства державних лісників, як також буковиньской секції того товариства. Лісники хотять також оглянути ліси буковиньскі аж далеко в гори Дорни-Ватри. Тутешна секція лісників заходить ся коло того, щоби гостей з цілої держави прийняти як слід і виговляє в тій цілі богату програму.

Пригода яких мало, лучила ся недавно в Прешбурзі. При нагоді якоїсь військової паради утворила артилерія на одній площі кордон. Якимсь дивом замотала ся хоругво між простягнених горі дроти і в наслідок сего діткнув ся охоронний телефонічний дріт о грубий дріт електричної залізничі. Тепло електричної струї було таке велике, що охоронний дріт телефонічний розтопив ся і упав одним кінцем просто на коня від гармати, що стояв як раз на шляху електричної залізничі. Неначе громом ражений повалив ся кінь на землю і сконав в кількох мінутах. В тій хвили надїхав надпоручник артилерії, щоби поглянути, що ся стало, і нещасте хотіло, що й его кінь доторкнув ся носом о фатальний дріт і мов підкошений упав на місці, скидаючи їздця далеко від себе. Офіцерови якомсь нічо не стало ся, а й кінь прийшов небавом до себе. Дивна пригода, нема що казати!

Страшні числа. Урядове справоздане про робітничі відношеня в Сполучених Державах в Америці, оголошує що в Шикаго така нужда, що 50.000 фамілій, котрі не мали жадного заробку мусіла поліція ратувати через зиму від голодової смерті. Такі самі відношеня є у Філадельфії де оєло 6.000 до 8.000 австрійских підданих, та не мають жадного удержаня. Знов генеральна комісія іміграційна начислила за 1896 рік 75.108 австрійских населенців, з котрих 39.898 вивандрувало з Угорщири а 34.205 з Австрії. Яка

хвилю з Дорошем, відтак слухав розмови сестер в сусідній комнаті, хоч не міг богато почути; вкінці всі вже спали, лише его сон не брав ся.

Нагадав собі розмову з Заборовским на двірці. Правда! адже Заборовский тепер також у Львові, разом приїхали! От з ним мав би Славко охоту ще раз розмовити ся. Що він собі гадає? Каже, що поважає его, але проте доньки за него не видав би! Глупий, зарозумілий шляхтич, що сам у своїй молодости нарушив шляхоцкі традиції, тепер свій молодечий поступок називає дурницею, женить ся з бароновою, бере маєток, стає щораз більше гордим, починає інакше вести дім, жадає більшого поважаня для себе, перецінює себе, а Славка понижає. Що-ж се таке, як не понижене: „за вас доньки не дам.“ —

(Дальше буде.)

доля чекає їх там, се найкрасше показує зіставлене тих обох справоздань.

„Пискові“ справи мають підпадати штемплєви. На перший погляд се нова непотрібна драчка. Але не о драчку ходить тут. Загально знана є склонність нашого народа до процесованя. За марне слово, яких пр. від жида почує цілу торбу, наш мужик процесує другого гасду, бо хоче мати свій „гонір.“ А він не знає, що таким процесованем тільки тратить свій гонір. Ба, тратить дорогий час, волочить свідків по судах а за свідчене дає почастунок, то тратить і гроші. Оно ніби то нічо не коштує така пискова справа, а такої підриває і руйнує нашого мужика. А що вже сказати про наші баби-цокотухи: тільки вилають ся, зараз гайда до суду! Отже щоби спинити таке пусте процесоване, з котрого виходить шкода і для людей і для суду, бо судії тратять час на марницях, хотять завести штемплі. Але той штемплєв не є кривдою для ображеного, бо коли суд переконає ся, що правда по стороні того, що заскаржив, пришипе суд веї кошта штемплєві тому, що образив позиваючого.

Нещасні пригоди. Скажений пес покусав в Легученах Тевтулі господаря Олексу Бумбака. Хорого привезли до черновецкого, краєвого шпиталю. — Мало не утопив ся др. Зінгер з Радівців, їдучи до хорого. Віз вивернув ся на броді в ріці Сучаві і лікар ледво виратував ся з життя і скалічив собі ногу. — Халуник Кость Руснак з Нових Мамаївців упав під млинський камінь в тамошнім млині. Камінь поторощив ему веї кости — майже змолв нещасливого на смерть. — В лісі коло Францталю поєварили ся три побережники і давай стріляти на себе з рушниць. Тяжко поранених занесли до села та дали їм першу поміч. — В Ленківцях виступив Прут і заскочив на зарінку двое дівчаток Домініки Дембіцкої, одну 13 літну а другу 1½ літну. Нім змогли їм люди дати поміч, повалили філі ріки дітти і викинули понизше села — вже неживих.

Телеграми „Буковини“.

З дня 24-го мая 1897 року.

Царгород. Посли держав нараджували ся над турецкими жаданяма супротив Греції. Посли годили ся на те, щоби признати Туреччині деяке справлене границі, відшкодоване воєнне в засаді та договор видачи вязнів і ранених. Знесеня капітуляцій супротив грецких підданих відкинено. Посли очікують на інструкції своїх правительств.

Париж. Посли не дали ще портівідповіді на єї усліва мира, бо з Атен прийшла звістка, що міністер заграничних справ Скулюдіс заявив в розмові з кількома шефами посольств, що Греція не згодить ся ані на відшкодоване воєнне, ані на зміну границі.

Льондон. Times доносить, що послы держав в Царгороді одержали інструкції від правительств в тім дусі, що Тесалії най Туреччина не надіє ся отримати, так само знесеня капітуляцій для грецких підданих в Туреччині. На деякі зміни границі пристануть держави та на відшкодоване воєнне, але богато менше, ніж подала его Туреччина. Також до заключеня договору видачі бранців воєнних прихилать ся держави.

Для панів учителів!
INSPECTIONSBERICHT,
Jahresausweis
і Шкільні повідомлення
 (Schulnachrichten)
 є на складі
 в друкарні „Рускої Ради.“
 Просимо о замовлення.

LINIMENT. CAPSICI COMP.
 aus Richters Apotheke in Prag.

 Beim Einkauf dieser anerkannt vorzüglichen,
 schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apo-
 theken vorrätig ist, sehe man stets nach der
 Marke: „Anker“.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень
 у Львові в домі „Просвіти“ Ринок 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, обезпечає будинки, скот, господарекі знаряди, збіжє в зерні і соломі, сїно в стогах і будинках против шкід огне-вих за можливо найнижшою оплатою.

Дністер розпочав пятый рік своєї діяльності. Фонди „Дністра“ після за-ключень рахункових з днем 31-го грудня 1896 виносять: фонд основний 50.000 зр., фонд резервовий 54731 зр. 04 кр., резерва премій 34737 зр. 03 кр., разом 139468 зр. 07 кр.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі. В 4-х літах виплатив „Дністер“ 1176 відшкодовань в сумі 309.147 зр. 69 кр.

На житє можна обезпечати ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкотиригнейші услівя і видає поліси і квїти в рускїм язїці.

Зголошена о удїленє агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є засгуплений, приймають ся.

Не залишіть прочитати!

М. ФЛЯЙШЕР

робітня одягів для мужчин
 Чернівці, ул. паньска ч. 16.

Виготовляє убраня мужескі після найновїшого крою за ціну як найдешевшу.

Замовленя з провінції виконує як найдокладнїше.

Сплата може після умови відбувати ся ратами.

Заснована в р. 1885-ім.

Лїтні плащі (берцїгери) від 14 зр. в гору.

Цїлий одяг для мужчин від 15 зр. в гору.

Із Найвисшого приказу
 Его цїс. і кор. Апостольского Величества
 устроює п. к. дирекция льотерійних доходів

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРІЮ,

з котрої чистий дохід присьвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“
 в Чернівцях.

Ся льотерія обнимає **7816** виграних в готівці,
 подїлених на

148 виграних голівних із **3834** попередними і **3834** слїдуючими

в загальній скількості

165.000 корон в золоті та **100.950** зр. ринських а. в.

Тягненє послїдує невідклично 10. червня 1897 о 12. год. в пол. Оден льос стоїть 2 зл. ринських а. в.

Льоси продає і адміністрация „Буковини.“

Льоси можна купити і в п. к. льотерійних урядах, у всіх льотерійних коллектурах, в продажах тютюну, в урядах податкових, почтових і телеграфїчних, в конторах ви-мїни, в урядах стаций желїзничих і др.

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 2897 після часу срено-европейского.

ВІДХОДЯТЬ З Чернівців						приходять до Чернівців						
до Неполоківців, Снятина, Львова, Відня	819	854	1232	404	1025	з Відня, Львова, Снятина, Неполоківців.	228	320	757	811	610	
до Глібоки, Гадікфальви, Гатни, Іцкан і Бурдуженів	1148	351	832	—	635	з Бурдуженів, Іцкан, Гатни, Гадікфальви, Глібокої	—	809	1212	350	1000	
до Садагури, Боаяна, Новоселиці	645	430	—	—	—	з Новоселиці, Боаяна, Садагури	—	1113	950	—	—	
з Глібоки						до Глібоки						
до Карапчева, Сторожинця, Бергомету, Межиродів	814	535	—	—	—	з Межиродів, Бергомету, Сторожинця, Карапчева	635	1037	800	—	—	
Перший поїзд іде на шляху Бергомет, Межиродів від 1-до марта до 3-го вересня що вівторка і пятницї.						Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карапчів тільки в понедїлок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межиродів тільки від 1. липня до 31. вересня що понедїлка і четверга; третий поїзд не іде в понедїлок.						
з Гадікфальви						до Гадікфальви						
до Радівців	610	1003	228	612	805	з Радівців	542	855	115	550	747	
з Гатни						до Гатни						
до Качики, Гурагумори, Вами і Кімполонгу	1010	201	—	—	—	з Кімполонгу, Вами, Гурагумори, Качики	1258	625	—	—	—	
з Іцкан						до Іцкан						
до Сучави	327	630	1009	216	718	зі Сучави	442	842	130	630	837	
з Вами						до Вами						
до Рус-Молдавиці	346	647	913	1132	250	з Рус-Молдавиці	842	1259	204	322	545	905
Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на стациях Вами, Драгоша і обох Молдавицях.						Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись можна на стациях Вами, Драгоші і обох Молдавицях.						
з Карапчева						до Карапчева						
до Чудина н. С.	854	1007	615	—	—	з Чудина н. С.	555	555	—	—	—	
Перший поїзд іде що понедїлка, другий з винятком понедїлка, нічний кожної днини.						Перший поїзд іде що понедїлка, другий з винятком понедїлка.						

□ поїзди посишні; * поїзди особові; без знаку поїзди мішані. Час середно европейский іде о 46 минут пізїйше від черновецкого часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мин. рано і зазначає ся підчеркненем минут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

